

*Алексеева Н. М.,
аспірант кафедри граматики англійської мови
Одеського національного університету імені І. І. Мечникова*

ТАКСОНОМІЧНИЙ АСПЕКТ ДОСЛІДЖЕННЯ ГІППОНІМІВ

Анотація. У статті розглядається проблема таксономії розряду гіпонімів, як однієї з суттєвих мікросистем мови, опираючись на сучасні підходи до загальної класифікації зоонімів. Робиться спроба охарактеризувати наявні класифікації елементів гіпонімікону, а також запропонувати власне бачення класифікації гіпонімів, з метою ознайомлення читача з перспективами дослідження даного розділу зооніміки. Предметом опису є гіпоніміка – розряд зооніміки, котрий займається аналізом власних назв коней.

Ключові слова: таксономія, класифікація, зоонім, гіпонім, скрипт.

Постановка проблеми. Сучасна епоха характеризується різким збільшенням активності процесу номінації. Тому, у час своєрідного «номінативного пожвавлення», тоді як кількість власних назв збільшується щохвилини і давно вже перевищила кількість загальних, лінгвісти-ономасти ставлять перед собою надзвичайну задачу: систематизувати та класифікувати різні пласти пропріальної лексики задля визначення їх місця у динамічній системі власних назв. Все більше уваги приділяється спеціальним ономастичним дослідженням, проте деякі розряди онімів тільки починають привертати увагу науковців. Таким, вкрай поверхнево представленим в ономастиці, однак значним та масивним, є розряд гіпонімів.

Метою статті є аналіз проблеми таксономії розряду гіпонімів, як однієї з суттєвих мікросистем мови, опираючись на сучасні підходи до загальної класифікації зоонімів, а також спроба охарактеризувати наявні класифікації елементів гіпонімікону та власне бачення класифікації гіпонімів.

Виклад основного матеріалу. Усталеним та класичним є визначення Н. В. Подольської, згідно з яким зоонім (від грец. ζῷον – «тварина») – це власна назва «тварини, зокрема домашньої, утримуваної у зоологічному саду, «працюючої» у цирку, в охороні, піддослідній або дикої» [1, с. 59]. Семантичні та морфологічні ознаки зоонімів досліджувалися відомими українськими ономастами, зокрема О. Л. Кирилюком [2], Н. Г. Рядченком [3], М. І. Сюсько [4], П. П. Чучкою [5], Я. М. Шебештяна [6]. Однак, ономастологія не стоїть на місці, активно поповнюючи скарбницю знань про різні пропріативи. Тому і спеціальні дослідження зоонімічного спектру поступово виходять на перший план.

Так, у фундаментальному доробку «Словник російської ономастичної термінології» (1978, 1988 рр.) вітчизняний лінгвіст вводить в ужиток нові термінопозначення зооніміки: **кіноніми** (від грец. κῆνος – «собака») – «кличка собаки» [4, с. 65]: *Дік, Пушок, Шарик*), **гіпоніми** (від грец. ἵππος – «кінь») – «кличка коня»: *Булат, Ягода, Шайтан*) [4, с. 51], **бізонтоніми** – клички бізонів, **орнітоніми** – клички птахів, **інсектоніми** – імена комах тощо [4, с. 59]. Хоч авторка і зазначає недостатню ґрунтовність теоретичних знань зооніміки, а звідси й недолугість цих термінів як самостійних, бачимо, що термін **гіпонім** не тільки закріпився в ономастичній номенклатурі, а й увійшов

у науковий обіг та активно використовується лінгвістами у ряді досліджень. Неможливо переоцінити важливість утвердження цього термінопозначення, адже нерідко у наукових роботах зустрічається термін **кличка**, який кваліфікуємо як побутовий та недопустимий для науки. Тому повністю згодні з думкою Я. М. Шебештяна про необхідність заміни слова **кличка** на термін **зоонім**, однак не тільки у літературно-художньому вжитку (як пропонує дослідник), а й у науковому та позанауковому [14, с. 4-5]. За аналогією, для власних назв коней прийнятним є термін **гіпонім**.

Не можемо не зазначити (суспільно-пізнавальну, радше ніж лінгвістичну) працю Т. Веара (Terri A. Wear) «Коня звали іменем...: Словник коней, відомих з історії, літератури, міфології, телебачення та фільмів» («The Horse's Name Was...: A Dictionary of Famous Horses from History, Literature, Mythology, Television and Movies», 1993), в якій опис коней, які відіграли величезне значення в історії, культурі та житті людей неодмінно супроводжується поясненням появи самої імені [10]. Окрім задокументованих реєстрових списків коней, з'являються й аматорські/нелінгвістичні іменослови, якими не знехтує жодний спеціаліст-ономаст. На особливу увагу заслуговує перший неофіційний словник імен коней, опублікований під назвою «Неймовірна маленька книга 10 001 імен коней» («The Incredible Little Book of 10,001 Names for Horses», 1999) Барбарою Маніс (Barbara Mannis, 1947–2017), де авторка пропонує техніку підбору гіпоніму залежно від типологічних ознак коня [11]. Посібник включає у себе імена для поні, великих і високих коней, коней з «гарячим» норовом та спокійних, а також представників різних порід. Окремий розділ систематизує матеріал в алфавітному порядку і містить власні назви всесвітньовідомих коней. Коні, які беруть участь в офіційних змаганнях (серед них виїздки, конкурси, скакові) не можуть носити імена, раніше зареєстровані, що робить цю книгу незамінною для селекціонерів, нових власників коней та поні та людей, які шукають оригінальне ім'я.

Британський лінгвіст Р. Котс (Richard Coates) у власній збірці «Ми оточені онімами» («We are surrounded by onymies», 2014) також використовує термін **гіпонім** для позначення імен коней [12]. Ономаст пропонує наступний їх поділ у залежності від використаних у процесі створення назви засобів вираження: прості прикметникові (*Jewelled, Patriotic*), складні прикметникові (*Chilledtothebone, Oh So Spicy*), гіпоніми-вигуки (*Diddums, Hip Hip Hooray*), складні іменникові (*Classy Strike*), імперативні (*Act Your Shoe Size, Reset to Fit*), прості дієсловні (*Accumulate*), складні дієсловні (*Ain't Talkin'*) та ті, що утворюються за допомогою цілих речень (*My Body is a Cage, Humor Me Rene*).

Разом з тим автор наголошує, що «абсолютно будь-який лінгвістичний матеріал може слугувати іменем коня», що, у свою чергу, корелює із нашою думкою про чисельність елементів гіпонімікону та їх суттєвий внесок у збагачення пропріальної лексики.

Іншим вкрай важливим сучасним ономастичним доробком вважаємо монографію М. М. Торчинського «Структура онімного простору української мови» (2008), в якій кваліфіковано проаналізовано здобутки вітчизняних і слов'янських фахівців і, у рамках загальної класифікації великої кількості пропріативів, автор пропонує власне бачення нерозв'язаної проблеми систематизації гіпонімів. Пропонована класифікаційна схема ґрунтується на їх денотатно-номінативних особливостях і дозволяє більш чітко і послідовно структурувати цю частину онімного простору української мови. Науковець розподіляє тварин на свійських та диких, привласнюючи першим термінопозначення **пеконім**, у ведення яких, власне, і входять усі гіпоніми. Останні ж, на думку вченого, «класифікуються за семантикою, генетикою і структурою» [8, с. 51], де одразу ж знаходимо застереження автора про не повноту і не систематизованість подібної дистрибуції [8, с. 51]. Посилаючись на відомі факти про те, що у деяких господарствах притримуються принципу називання тварин за місяцями, коли вони народилися (січневі – на **с-**, лютневі – на **л-** і т. д.), а породисті коні часто отримують імена, складені зі складів, взятих від імен «батька» і «матері», М. М. Торчинський поділяє гіпоніми на узвичаєні для певної породи і неувічашені, тим самим ігноруючи екстралінгвістичний аспект (правила номінації у спорті), який є вкрай важливим для гіпоніміки. Автор вводить ряд нових термінопозначень: **гіппоетоніми** – імена коней, засвідчені у художніх творах [8, с. 240]; **балетогіпоніми** – імена коней як персонажів балетної вистави: кінь *Росінант* із балету «Дон Кіхот» [8, с. 263], а також наводить поодинокі приклади запозичених в українську мову гіпонімів (*Шайтан* – з араб. *šaitān* – чорт, дідько) [8, с. 329]; гіпонімів, створених шляхом штучної номінації (*Сивко*) [8, с. 351]; шляхом конверсії прикметникових форм (*Гнідий*, *Буланій*) [8, с. 393]; шляхом власне семантичного (найбільш продуктивного) способу творення (*Стріла*) [8, с. 394]; відприкметникові гіпоніми мотивовані прикметниками (*Гнідко*) [8, с. 433], патронімічні гіпоніми, в яких засвідчений активний зв'язок з особовими назвами (*Рема* ← гіпоніми **Рекорд** та **Альма**) [8, с. 472].

Загалом, маємо змогу виділити дві магістральні класифікаційні схеми, запропоновані М. М. Торчинським: 1) вітоніми → зооніми → пеконіми → гіпоніми; 2) ідеоніми → поетоніми → вітопоетоніми → зоопоетоніми → гіппоетоніми. Відмічаємо, що автор розглядає гіпоніми, як власні назви денотатів двох багатокомпонентних сфер – об'єктів живої природи, як сфера реальної дійсності, з одного боку, та розумової, ідеологічної, художньої сфер людської діяльності, з іншого. Безперечно, заявлене типологічне об'єднання гіпонімів у певні класи та групи стало важливим внеском у розвиток цього сегменту зооніміки та ономастики у цілому, однак з огляду на класифікацію автором власних назв коней у рамках усебічної та загальної класифікації онімів, а також фокусування на семантичній та формальній структурі гіпонімів без залучення екстралінгвістичного фактору, вважаємо здобутки автора стосовно гіпонімів проривними та актуальними, але все ж такими, які потребують розширення, доповнення та деталізації.

Розглянувши описані вище досягнення ономастів, можемо стверджувати, що сьогодні відсутня систематизована загальна класифікація гіпонімів, оскільки запропоновані ономастологію класифікації носять вибірковий характер, бо ж охоплюють або гіпоніми одного виду коней, або тільки певні характеристики / типи гіпонімів. Такі класифікації акцентують увагу

або на морфологічному аспекті аналізу (поділяючи гіпоніми на прості та складні, аналізуючи похідні форми у залежності від їх основ), або на семантичному (досліджуючи мотивацію іменних основ у зв'язку з соціальними, культурними та іншими факторами). Автор даної статті має на меті охарактеризувати раніше створені класифікації, задля того, щоб визначити місце гіпонімів англійської мови в онімному просторі у всьому їх розмаїтті, а також запропонувати власне бачення таксономічного опису кінських пропріативів, у чому і проявляється актуальність даного дослідження. Об'єктом дослідження послуговували гіпоніми англійської мови, предметом – таксономічний аспект їх вивчення.

Гомогенністю ономастичного простору обумовлюється його обов'язкове ділення на розділи, підрозділи, сектори. У своїй монографії «Загальна теорія власної назви» (1973) О. В. Суперанська згадує думку С. Роспанда про необхідність єдиного принципу класифікації та про те, що «класифікація повинна бути вичерпною, щоб охопити увесь матеріал, і глибокою, щоб рубрики загального поділу дробилися далі» [13, с. 152]. З огляду на це твердження, розпочинаючи роботу над будь-яким фактичним матеріалом, окрім володіння ґрунтовними теоретичними знаннями, дослідник повинен виробити загальну класифікацію досліджуваного матеріалу за матрицею параметрів, використовуючи загальнонауковий метод таксономії. Ця класифікація представляється нам у наступному вигляді:

1) Класифікація гіпонімічних типів за ступенем реальності: встановлення їх розподілу на реальні (узуальні), віртуальні та сакральні;

2) Тематична, предметна або об'єктивна класифікація використання гіпонімів у залежності від позначуваних ними типів коней: племіні спортивні коні (*show horse*); коні-«домашні улюбленці» (*barn horse*), вирощені на продаж коні та ті, що залучаються до певного бізнесу, а також особливості іменування коней окремих чистокровних порід;

3) Класифікація у зв'язку з дихотомією мова – мовлення, яка тісно пов'язана з тематичною класифікацією і вивчає офіційні та неофіційні гіпоніми;

4) Морфологічна та структурна класифікація гіпонімів за їх зв'язком з морфологією певної мови, що ґрунтується на морфологічному аналізі структури гіпонімів, установленні їх мовної приналежності та етимології;

5) Семантична класифікація гіпонімів залежно від їх зв'язку з основами загальних назв певної мови.

Як видно з наведених класифікацій, майже всі вони будуть на екстралінгвістичних принципах, які все ж виконують допоміжну роль у лінгвістичній розвідці. Окрім цього, запропонована схема дослідження ні в якому разі не претендує на універсальність у межах усієї ономастики, а навпаки, видається нам найбільш придатною саме для аналізу гіпонімів, про що важливо було сказати.

Для порівняння уявимо, наприклад, застосування найпродуктивнішої у топоніміці історичної (хронологічної) класифікації у вивченні гіпонімів. Так, при класифікації імен коней можливо виходити з їх приналежності до певної території, хронологічних відрізків чи соціальних формацій, однак таке дослідження, на нашу думку, буде або достатньо локальним, або (що ще гірше) псевдонауковим, через неможливість зібрати достатню кількість фактичного матеріалу при порівнянні гіпонімів різних епох. Ця особливість обумовлена також тим фактом, що не дивлячись на наявність кінних заводів та клубів по всьому

світу, розведення коней та їх культивация концентрується здебільшого в англосфері, як сукупності англосферних країн, де проводиться більшість змагань. Наявність єдиного міжнародного керуючого органу кінного спорту (Міжнародна федерація кінного спорту) з англійською мовою, як офіційною, регулює процес номінації усіх племінних коней та підводить його під єдиний стандарт, що передбачає загальні риси номінації. Безумовно, допустимими є дослідження гіппонімів окремих історичних зрізів, що тільки допоможе розширити межі ономастики, а також знання про культуру та соціальне життя у даний період, проте, ми не вважаємо за необхідне виділяти історичну класифікацію для дослідження гіппонімів як окрему на даному етапі наукових пошуків. Так, історичний аспект аналізу стає другорядним з огляду на специфіку цього класу онімів, а синхронне їх вивчення виходить на перший план.

Зупинимось більш детально на першій класифікації, яка потребує пояснення та уточнень. Нині, завдяки міждисциплінарному характеру сучасних лінгвістичних студій, активно розвивається молода наука – когнітивна ономастика, яка вивчає функціонування онімів у ментальному лексиконі носіїв мови. Дослідження, що виконуються у руслі цієї науки, показують, що оніми за своєю природою антропоцентричні, тобто описують дійсність через призму її сприйняття людиною, і мають багатий набір засобів для опису і характеристики самої людини. Особливістю таких досліджень є вивчення власних назв не у мові, чи мовленні, а у ментальному лексиконі, який О. Ю. Карпенко називає «мовою мозку» [14, с. 5]. Дослідження онімів методами когнітивної лінгвістики можемо спостерігати у роботах Л. М. Дмитрієвої (2002) [15], О. Ю. Карпенко (2006) [14], І. Д. Фаріон (2002) [16].

У своєму дисертаційному дослідженні «Когнітивна ономастика як напрямок пізнання власних назв» (2006) О. Ю. Карпенко зазначає, що «мова у ментальному лексиконі існує у вигляді концептів, що там зберігаються, функціонують, трансформуються, профілюються, а при комунікативній потребі переробляються (перекодовуються) у слова, словосполучення, тексти». Цим твердженням дослідниця насамперед виділяє та означає ментальну специфіку онімів-концептів. Опираючись на термінопопозначення когнітивістики, О. Ю. Карпенко вводить поняття **фреймів**, як «екстралінгвальних зв'язків, якими вибудовується групування онімів-концептів залежно від їх денотатів» [2, с. 7]. Кожен фрейм, у свою чергу, за ступенем реальності поділяється на три **скрипти** – узуальний (реальний), віртуальний та сакральний, як було вперше запропоновано О. Ю. Карпенко [14, с. 8]. Ось загальні закономірності категоризації власних назв у рамках ментального лексикону людини.

Вважаємо класифікацію дослідниці, описану вище, придатною і стосовно гіппонімів. Так, категорія **узуальних гіппонімів** включає назви тварин, що реально існують, чи існували, ті, що живуть з людьми та оточують їх, або ті, про яких люди чули з офіційних джерел інформації. Сюди входять, наприклад, усі іменування з реєстру Жокейського клубу, власні назви з будь-яких інших реєстрів та документів, а також кінні іменослови та словники власних назв. Наведемо декілька найвідоміших прикладів: *Буцефал* (улюблений кінь Олександра Македонського), *Інцитат* (улюблений кінь імператора Калігули, призначений ним римським сенатором), *Secretariat* (найвідоміший у світі скачок кінь, який у 1973-му році зміг зробити те, що нікому не вдалося протягом 25 років – виграти підряд три найпрестижніших скачки з серії «Потрійна корона»).

Категорія віртуальних гіппонімів вміщує іменування коней-героїв літературних творів, кіно та мультфільмів, комп'ютерних ігор, скульптури та інших творів мистецтва. Наведемо декілька прикладів: *Болівар* (вигаданий кінь з оповідання О. Генрі «Дороги, які ми обираємо», цитата з якого – «Болівар не винесе двох» – стала приказкою), *Росинант* (кінь Дон Кіхота, головного героя роману «Дон Кіхот» Мігеля де Сервантес), *Spirit* (кінь з популярного американського мультфільму студії DreamWorks Animation), *Shadowfax* (вигаданий кінь з творів Дж. Толкіна).

Сакральними називаються власні назви таких коней, котрі являються частиною релігійного культу та знайшли своє відображення у міфології чи релігії. О. М. Складенко у своїй статті «Семантика *кінь* в ономастичній сфері» (2011) зазначає, що «головною причиною одомашнення коня була його ритуально-культува значущість» [17, с. 4]. Так, образ коня є об'єктом тотемно-культуових вірувань багатьох народів, а також предметом релігійного культу. До цієї категорії відносимо наступні гіппоніми: *Пегас* (чарівний крилатий жеребець, який злетів на Олімп, щоб приносити Зевсові грім та блискавку), *Хірон* (наймудріший гіпокентавр з давньогрецької міфології), *Sleipnir* (восьминогий кінь верховного бога Одіна з германно-скандинавської міфології).

Підсумовуючи короткий огляд вищезазначеної класифікації та порівнюючи її з класифікацією М. М. Торчинського, констатуємо, що О. Ю. Карпенко суттєво доповнила та розширила класифікацію пропріативів, ввівши категорію сакральних онімів, яку не виділяє у своєму дослідженні М. М. Торчинський. Дослідниця пояснює виокремлення сакрального скрипту (у більшій мірі на противагу віртуальному) його амбівалентністю: об'єкт поклоніння (релігії чи міфології) є реальним для того, хто сповідує ці вірування, і нереальним для того, хто їх не сповідує. «Зі втратою віри, з реального (узуального – Н. А.) компонента теонімічного фрейму ці назви переходять у сакральний, який не може ототожнюватись з віртуальним, бо розмежування реального і сакрального у ментальних лексиконах людей – справа дуже тендітна і не одномоментна. Розмежування реального і віртуального компонентів для читача і є саме одномоментним: оніми у художньому творі є віртуальними, а за його межами – реальними» [14, с. 133]. Саме з такою градацією власних назв ми цілком погоджуємося і дотримуємося думки, що з точки зору формальної логіки виокремлення третьої категорії онімів є обов'язковим.

Ідея О. Ю. Карпенко про подвійну природу сакральних онімів наводять нас на думку про те, що імена коней, які були наявні у лексиконі людей у вигляді актуальних релігійних вірувань, чи об'єктів поклоніння, сприймалися цією людиною як цілком реальні, а значить, типологічно підпадали під лінгвістичну категорію узуальних гіппонімів. Однак, з переходом від міфічної до раціональної свідомості, з втратою віри, зникла і реальна сакральність самого оніму, однак, саме тоді цей онім перейшов з розряду узуального у розряд сакрального (а не віртуального), бо ж назавжди залишається пам'ят'ю і знання, що «це боги (у нашому випадку – міфічні істоти – Н. А.) певної віри, що діяла у певного народу у певний період або діє й досі» [14, с. 133].

Попутно зазначимо, що навмисно уникаємо використання терміну *скрипт* при накладанні на гіппоніми класифікації О. Ю. Карпенко. Це пов'язане з тим, що позначення скрипт є прийнятним для когнітивної ономастики, а не загальної, у рамках якої ми і розглядаємо гіппоніми, як конкретний лінгві-

стичний факт, а не елемент ментального лексикону. Скриптом найчастіше називають «один з типів структур свідомості, вид фрейму, що виконує якесь спеціальне завдання в обробці природної мови» [14, с. 136]. Однак, на думку О. В. Суперанської, для «чистої» ономастики «реальність чи нереальність об'єкту не суттєві» [13, с. 133]; «образ – конкретний, але його конкретність не є конкретністю речі, що сприймається, а є конкретністю умоглядної ідеї» [13, с. 134]. Тому, використання позначення *скрипт* у рамках загальної ономастики вважаємо недоречним.

Висновки. Підсумовуючи усе вищезазначене, зазначимо, що абсолютну більшість зоонімікону будь-якої мови складають саме гіпоніми. Їх чисельність пояснюється динамізмом процесу номінації, який у свою чергу є результатом широкого розповсюдження конярства, як виду діяльності, де коні відіграють важливу роль у культурі та соціальному житті людей. Цей факт обумовлює необхідність детального та усебічного вивчення даних пропріальних одиниць, озброївшись насамперед їх чіткою та науково обґрунтованою загальною класифікацією. У подальших дослідженнях цікавою видається верифікація розробленої нами таксономічної моделі структурування гіпонімів з урахуванням наявних віртуальних та сакральних іменувань шляхом практичного аналізу широкого спектру фактичного матеріалу.

Література:

1. Подольская Н. В. Словарь русской ономастической терминологии. М.: Наука, 1988. 192 с.
2. Кирилюк О. Л. Кіноніми Кіровоградщини: особливості вибору кличек та способи їх творення. Ономастичні науки. 2006. № 1. С. 46-49.
3. Рядченко Н. Г. Зоонимия как класс ономастической лексики. Актуальные вопросы русской ономастики. Киев, 1988. С. 88-96.
4. Сюсько М. И. Способы и типы деривации в зоонимии. К.: УМК ВО, 1989. 48 с.
5. Чучка П. П. Слов'янське / неслов'янське в зоохімії Закарпаття. Українська славістична конференція. Чернівці, 1964. С. 61-63.
6. Шебештян Я. М. Сучасна українська літературно-художня зоонімія: функції, склад та структура: автореф. дис. ... канд. філол. наук: спец. 10.02.01 «Українська мова». Чернівці, 2008. 20 с.
7. Салмина О. В. Традиционный пласт русской зоонимии (на материале кличек животных с. Покровка Самарской области). Разноуровневая характеристика лексических единиц: сб. науч. ст. по материалам докладов и сообщений конф., 19-20 июня 2001 г. Смоленск, 2001. С. 174-184.
8. Торчинский М. М. Структура онімного простору української мови: монографія. Хмельницький: Авіст, 2008. 551 с.
9. Романова Т. П. Система русских официальных иппонимов и формирование ее типологических черт: автореф. дис. ... канд. филол. наук: спец. 10.02.01. Воронеж, 1988. 22 с.
10. Terri A. Wear Horse's Name Was...: A Dictionary of Famous Horses from History, Literature, Mythology, Television and Movies. Metuchen, NJ: Scarecrow Press, 1993. 217 p.
11. The Incredible Little Book of 10,001 Names for Horses / Barbara Mannis, Catherine Lewis. Horse Hollow Press, 1999. 160 p.
12. Coates R. We are surrounded by onymies: relations among names, name-types, and terminological categories, in Names in Daily Life. Proceedings of the XXIV ICOS International Congress of Onomastic Sciences. Barcelona, 2014. P. 6-13.
13. Суперанская А. В. Общая теория имени собственного. М.: Наука, 1973. 365 с.
14. Карпенко О. Ю. Когнітивна ономастика як напрямок пізнання власних назв: дис. ... д-ра філол. наук: 10.02.15. Одеса, 2006. 416 с.
15. Дмитриева Л. М. Онтологическое и ментальное бытие топонимической системы: на материале русской топонимии Алтая. Барнаул: Изд-во Алтайского гос. ун-та, 2002. 253 с.
16. Фаріон І. Д. Когнітивно-креативний аспект антропонімічної лексики. В просторі філології. Донець: Юго-Восток, 2002. С. 188-198.
17. Склярєнко О. М. Семантика кін в ономастичній сфері. Записки з ономастики: Зб. наук. праць. Одеса: Астропринт, 2011. Вип. 14. С. 180-194.

Алексеева Н. М. Таксономический аспект исследования иппонимов

Аннотация. В статье рассматривается проблема таксономии разряда иппонимов, как одной из существенных микросистем языка, опираясь на современные подходы к общей классификации зоонимов. Делается попытка охарактеризовать существующие классификации элементов иппонимикона, а также предложить свое видение классификации иппонимов, с целью ознакомления читателя с перспективами исследования данного раздела зоонимии. Предметом описания является иппонимика – разряд зоонимии, которая занимается анализом имен лошадей.

Ключевые слова: таксономия, классификация, зооним, иппоним, скрипт.

Alekseeva N. Taxonomic aspects of the study of hipponyms

Summary. The article analyzes the problem of the taxonomy of hipponyms as of one of the essential microsystems of language, relying on modern approaches to the general classification of zoonyms. An attempt is made to characterize the existing classifications of the elements of hipponymicon, as well as to present our own classification of hipponyms, in order to familiarize the reader with the prospects for studying this section of zoonymics. The subject of the description is hipponymics as a class of zoonymics, which deals with the analysis of horse names.

Key words: taxonomy, classification, zoonym, hipponym, script.